

Arrest

nr. 217 262 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2018 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: A., M. (..)

geboortedatum: 10.01.1970

geboorteplaats: Batibo

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

A. DE PERSOONLIJKE SITUATIE VAN VERZOEKSTER

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De verwerende partij moet met deze feitelijke gegevens rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

2. Zoals aangehaald in het feitenrelaas, heeft verzoekster van 2008 tot 2015 legaal op het grondgebied verbleven.

Verzoekster verblijft in België sedert januari 2008. Zij diende op 31 januari 2008 een asielaanvraag in, doch op 11 juli 2008 werd door het CGVS een beslissing genomen waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 oktober 2008. Verzoeker diende op 21 oktober 2008 een aanvraag in op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 21 april 2009 ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 4 juni 2009. Naar aanleiding hiervan werd verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Verzoekster had sindsdien een legaal verblijf. Haar attest van immatriculatie werd jaar op jaar verlengd. Op 12 september 2015 werd het attest van immatriculatie voor een laatste maal verlengd. Verzoekster werd ervan bericht dat haar aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Verzoekster verblijft dan ook sinds 2008 in België. Zij keerde niet meer terug naar Kameroen.

3. Verzoekster wijst daarnaast om haar fysieke en mentale toestand.

Verzoekster herinnert eraan dat zij te kampen heeft met directe fysieke problemen aan de schildklier. Verzoekster onderging een totale schildklierverwijdering (totale thyreoïdectomie). Deze operatie werd op 29 april 2015 uitgevoerd door Dr. C. Vanclooster. Verzoekster heeft van deze operatie een direct en duidelijk zichtbaar litteken overgehouden. Deze operatie was de enige oplossing om de steeds aanhoudende schildklierproblemen van verzoekster min of meer onder controle te krijgen.

Op lichamelijk vlak heeft verzoekster hierdoor actueel te kampen met klachten van moeheid, hoofdpijn en abdominale last. Ook deze klachten worden mede gelinkt aan de psychische toestand van verzoekster. De fysieke klachten die verzoekster ervaart door haar schildklierprobleem, versterken haar psychische kwetsbaarheid.

Verzoekster heeft actueel te kampen met ernstige psychische problemen, hetgeen werd gediagnosticeerd als een ernstige post-traumatische stressstoornis met depressie en een psychotische stoornis, hoofdpijnen en insomnie.

Verzoekster heeft te kampen met auditieve hallucinaties onder de vorm van stemmen. Deze verhinderen haar om te slapen en zeggen haar dat ze zelfmoord moet plegen (o.a. door in het water te springen). Zij is depressief met een sterke angstcomponent.

Verzoekster werd door de ernst van haar situatie gedurende een maand opgevolgd door een mobiel crisis team psychiatrie aan huis en een psychiater (van oktober 2017 tot en met november 2017).

In de stukken 2 en 3 die bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werden gevoegd, wordt de medicatie opgesomd die verzoekster dient te nemen. Deze medicatie is (levens)noodzakelijk en helpt haar situatie enigszins te stabiliseren. Naast medicatie dient verzoekster te worden opgevolgd door een psychiater en, zo nodig, een psychiatrische opvang. De behandeling dient evenwel intensief te zijn. Zij dient ondersteuning te verkrijgen, ook op sociaal vlak. Deze ondersteuning en de medicatie dienen levenslang te worden voorzien.

B. DE PERSOONLIJKE SITUATIE VAN VERZOEKSTER WERD NIET IN OVERWEGING GENOMEN BIJ HET NEMEN VAN DE VERWIJDERINGSMAATREGEEL

3. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt duidelijk: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Bij het nemen van de bestreden beslissing wordt de gezondheidstoestand van verzoekster echter niet in overweging genomen.

In de bestreden beslissing van 19 september 2018 beperkt de gemachtigde zich tot te stellen dat: “betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”. De enige aandacht wordt dus gevestigd op de vraag of verzoekster, al dan niet, over een geldig visum beschikt.

De bestreden beslissing bevat geen enkele indicatie dat de gemachtigde heeft rekening bij het nemen van de verwijderingsbeslissing heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Nochtans is de verzoekende partij bekend met deze feitelijke situatie en dient de gemachtigde deze situatie te overwegen, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. In navolging van het bovenstaande, wijst de verzoekende partij erop dat de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet kan worden gelijkgesteld met het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Beide zijn duidelijk verschillend. Waarbij in het ene geval wordt afgetoetst of verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter Vreemdelingenwet voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, wordt bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de (dwingende) verplichting opgelegd aan de verzoekende partij om het land te verlaten.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bevat dan ook een duidelijke verplichting voor de gemachtigde om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Hierbij wordt overigens niet verwezen naar de criteria van artikel 9ter Vreemdelingenwet. De toetsing onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet is veel ruimer, aangezien “de gezondheidstoestand” in rekening moet worden gebracht. Het is dan ook aan de gemachtigde om aan te tonen dat deze gezondheidstoestand in rekenschap werd genomen.

In de bestreden beslissing van 19 september 2018 beperkt de gemachtigde zich echter tot te stellen dat: “betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”. De enige aandacht wordt dus gevestigd op de vraag of verzoekster, al dan niet, over een geldig paspoort en een geldig visum beschikt.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. Gelet op de persoonlijke situatie van verzoekster, is de gemachtigde bovendien gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het privé, gezins- en familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Zoals eerder betoogd, verblijft verzoekster nochtans onafgebroken in het Rijk sinds 2008 en had zij van 2008 tot 2015 een legaal verblijf, waaruit onmiskenbaar een belangrijk privé- en gezinsleven tot stand komt. Verzoekster verblijft sinds 2008 in België en keerde niet terug naar Kameroen. Zij is hiertoe verhinderd, omwille van de medische situatie waarin zij zich bevindt.

Geen enkele belangenafweging werd evenwel gemaakt door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij de persoonlijke situatie van verzoekster werd overwogen alvorens zij de bestreden beslissing nam.

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

6. De verzoekende partij wijst tevens op de schending van de formele motiveringsverplichting, aangezien de gemachtigde in de bestreden beslissing op geen enkele wijze kenbaar maakt hoe de gezondheidstoestand en de persoonlijke situatie van verzoekster werd in rekening gebracht alvorens de verwijderingsbeslissing werd genomen (temeer omdat de “gezondheidstoestand” in rekening moet worden gebracht, hetgeen dus niet valt te vereenzelvigen met de criteria onder artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Een afdoende motivering is niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;*
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitas, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in welke mate de gezondheidstoestand van verzoekster werd overwogen alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven,

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een privé- en gezinsleven betreft:

De verzoekende partij beroept zich in casu op een privéleven in België. Zij betoogt dat zij van 2008 tot 2015 legaal op het grondgebied heeft verbleven. De Raad stelt echter vast dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 21 oktober 2008, die op 21 april 2009 ontvankelijk werd verklaard, ongegrond werd bevonden bij beslissing van 26 augustus 2010. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich weliswaar mailverkeer waaruit kan blijken dat deze beslissing op 14 september 2015 nog steeds niet aan de verzoekende partij was ter kennis gebracht, maar dit doet niets af aan het feit dat de voormelde aanvraag van 21 oktober 2008 reeds ongegrond werd verklaard op 26 augustus 2010. Het mailverkeer vermeldt het volgende: *“De beslissing dat de 9ter ongegrond is, werd al in 2010 genomen (zie bijlage). Ik veronderstel dat jullie de beslissing niet ontvangen hebben. Het betreft een beslissing met gesloten omslag, ik zal die woensdag of donderdag meebrengen. Laten jullie dan asap betekenen met intrekking van AI? Merci!”*. Deze vermeldingen doen veronderstellen dat de verzoekende partij inderdaad minstens tot 14 september 2015 in het bezit was van een AI, maar dit doet niets af aan het feit dat zij zich reeds sinds de beslissing van 26 augustus 2010 illegaal op het grondgebied bevond. Blijkens de beslissing van 21 april 2009 die aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 4 juni 2009, kon het AI immers slechts verlengd worden tot wanneer de diensten van de verweerder een beslissing ten gronde namen inzake de medische verblijfsaanvraag (artikel 9ter van de vreemdelingenwet) van 21 oktober 2008. Aangezien de verzoekende partij in diezelfde beslissing uitdrukkelijk in kennis gesteld werd van het feit dat het AI slechts gold in afwachting van een beslissing ten gronde inzake de medische verblijfsaanvraag en zij in het verzoekschrift zelf stelt dat zij in september 2015 ervan werd bericht dat haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, kan zij niet dienstig voorhouden dat zij sinds 26 augustus 2010 tot september 2015 legaal in het Rijk verbleef.

De Raad stelt verder vast dat het enkele feit van een verblijf van 10 jaar in het Rijk niet aantoonde dat de verzoekende partij ook een privéleven in België heeft ontwikkeld dat onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM. Bovendien blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, niet dat zij van augustus 2010 tot september 2015 op regelmatige wijze in België heeft verbleven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd. Het verblijf dat de verzoekende partij genoot gedurende haar asielprocedure en gedurende het onderzoek ten gronde van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, was van precaire aard en de verzoekende partij diende zich hiervan bewust te zijn. De verzoekende partij blijft voorts in gebreke om in concreto aan te tonen dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook het beweerde gezinsleven in België wordt op geen enkele wijze concreet verduidelijkt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond. Ook de louter rechtstheoretische uiteenzettingen hieromtrent, volstaan niet om een dergelijke schending aan te tonen.

Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt (RvS 26 juni 2010, nr. 205.942).

2.4. Artikel 52, 3° van het Handvest stelt dat, voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg geldt de bespreking van het middel in het licht van artikel 8 van het EVRM eveneens voor artikel 7 van het Handvest.

2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest is niet aangetoond.

2.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet bepaalt dat de gemachtigde zou moeten rekening houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. De desbetreffende kritiek mist dan ook juridische grondslag.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Zodoende legt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het bestuur evenmin een uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Waar de verzoekende partij verwijst naar de uitdrukkelijke motiveringsplicht die is voorzien in de wet van 29 juli 1991, geeft de Raad haar mee dat deze uitdrukkelijke motiveringsplicht er enkel toe strekt de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motiveringsplicht reikt niet zo ver dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in het bevel zelve dient te motiveren (cfr. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Vermits de verzoekende partij geen enkel concreet element bijbrengt dat kan wijzen op een daadwerkelijk gezinsleven dat in België werd ontplooid, kan zij niet dienstig voorhouden dat de verweerder hiermee rekening diende te houden. Dit klemmt des te meer nu het administratief dossier een nota bevat, opgesteld op 14 juni 2018, waarin wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen kinderen en geen andere familieleden heeft die in België verblijven.

Wat betreft de elementen die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat verzoeksters aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de verweerder werden in rekening genomen voorafgaand aan de thans bestreden beslissing. De medische verblijfsaanvraag van 21 oktober 2008 werd ongegrond verklaard bij beslissing van 26 augustus 2010. Aan deze beslissing ligt een concreet onderzoek ten grondslag naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door de verzoekende partij benodigde medische zorgen in haar land van herkomst. De daaropvolgende aanvraag van 8 juni 2017 werd op 1 augustus

2017 onontvankelijk verklaard. De meest recente aanvraag van 22 mei 2018 werd bij beslissing van 19 september 2018 ongegrond verklaard omdat de benodigde medische zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder geen rekening zou gehouden hebben met haar medische toestand vooraleer haar het bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 19 september 2018 werd overigens verworpen bij arrest nr. 217 261 van de Raad van 22 februari 2019. Waar de verzoekende partij betoogt dat een beslissing tot verwijdering van het grondgebied aan andere criteria wordt getoetst dan een beslissing tot het toekennen van een machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en beide niet inwisselbaar zijn, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee niet aannemelijk maakt dat de verweerder geen rekening zou gehouden hebben met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Zoals hoger reeds gemeld, houdt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen plicht in om in de akte waarbij het bevel wordt afgegeven uitdrukkelijk te motiveren omtrent de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad stelt tot slot vast dat de verzoekende partij de determinerende motieven, in rechte en in feite, van de bestreden beslissing niet betwist. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde relevante gegevens.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de verweerder artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft miskend.

2.7. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Verzoeker is geboren in Batibo (Kameroen). Batibo is gelegen in de Nord-West regio van Kameroen. Kameroen wordt getroffen door een zogenaamde “Engelstalige crisis” sinds eind 2016 tot op heden (zie stuk 3: COI FOCUS – De Engelstalige crisis).

De protestbewering van de Engelstalige bevolking van Kameroen – waartoe verzoeker behoort – transformeerde zich in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergerde in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in “Ghost Towns” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “Ghost Towns” operaties en de boycot van het onderwijs toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio’s South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen bij de betogers. Vanaf november 2017 komen er meer en meer gewelddadige acties. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio’s wordt gekenmerkt door aanslagen en geweld. Er vinden confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizenden vluchten naar andere departementen.

Deze “Engelstalige crisis” zou derhalve betekenen dat verzoekster terecht komt in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM, aangezien de bestreden beslissing een verwijdering uitmaakt naar Kameroen. Door

de verwerende partij werd daarentegen geen rekening gehouden met de actuele situatie in Kameroen alvorens te besluiten tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel.

De gemachtigde schendt hierdoor artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij verwijst naar een COI Focus rapport over de “Engelstalige crisis” in Kameroen sinds eind 2016.

De Raad benadrukt in de eerste plaats dat een algemene situatie van geweld enkel *“in de meest extreme gevallen”* waar een echt risico op onmenselijke behandeling simpelweg volgt uit het feit dat het individu onderworpen wordt aan zulk geweld bij terugkeer, een voldoende intensiteit zal hebben om een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te bereiken (EHRM, *M.O. t./ Zwitserland*, 20 juni 2017, punt 70).

Uit lezing van de naar voren geschoven informatie kan de Raad geenszins afleiden dat verzoekende partij, louter door het feit dat zij als Engelstalige inwoner terugkeert naar Kameroen, zich in dergelijk *“extreem geval”* zal bevinden. De beschreven algemene veiligheidssituatie in de zuidwestelijke en noordwestelijke regio's laat niet toe te stellen dat verzoekende partij omwille hiervan bij terugkeer onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Verder wijst de Raad er ook op dat verzoekende partij een afgewezen asielzoekster is. Uit de aangeleverde informatie door de verzoekende partij blijkt dat zij bij een terugkeer niet geviséerd wordt. De enige personen die geviséerd worden zijn mensen die betrokken zijn bij het plegen van vandalisme, ontvoering... waarmee eigenlijk bedoeld wordt op de secessionisten (p 31). Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen dat zij als secessionist aanzien zal worden nu zij reeds sinds 2008 Kameroen heeft verlaten en niet betrokken is geweest in de feiten die zich sinds eind 2016 voordoen.

De Raad wijst er daarnaast ook op dat het conflict zich grotendeels situeert in de zuidwestelijke en noordwestelijke regio's van Kameroen terwijl verzoekende partij een familiaal netwerk heeft in Douala – dat gelegen is buiten deze regio's – en waarvan gesteld kan worden dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij zich niet in Douala kan installeren (zie arrest nr. 217 261 van 22 februari 2019). Zoals blijkt uit de informatie die door de verzoekende partij werd aangeleverd is er - met uitzondering van één aanslagpoging in september 2017 in Douala - geen ander incident met betrekking tot Engelstaligen gebeurd buiten de zuidwestelijke en noordwestelijke regio's (p.29).

Verzoekende partij maakt – op grond van de door haar aangeleverde informatie – geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Kameroen een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

2.10. Waar verzoekende partij nog wijst op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit deze bepaling geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening moet houden met de veiligheidssituatie in het land van herkomst.

2.11. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER